

STEPHEN KING

AGYKONTROLL



Az ápolónő, aki a legtöbb délutánon bejött, hogy ellenőrizze az életfunkcióit és a legtöbb este, hogy felkészítse az éjszakára (nem mondhatjuk, hogy a lefekvésre, hiszen állandóan feküdt), egy fiatal lány volt, akit Sadie MacDonaldnek hívtak. Sötét haja volt, és a maga sápadt, sminktelen módján csinosnak is lehetett mondani. Brady félig lehunyt szemhéja alól figyelte, ahogy minden látogatót figyelt, aki belépett a szobájába, amióta csak kilépett alagsori műhelye falai közül, ahol visszanyerte tudatát.

Az ápolónő mintha félt volna tőle, de egy idő után rájött, hogy ez nem teszi őt különlegessé, mert MacDonald nővér mindenkitől fél. Az a fajta nő volt, aki járás helyett inkább oson. Ha valaki belépett a 217-es szobába, miközben a munkáját végezte – például Becky Helmington főnővér –, Sadie igyekezett a háttérbe olvadni. Dr. Babineau-tól pedig egyenesen rettegett; mikor egy helyiségben kellett lennie vele, Brady szinte tapintani tudta a lány félelmét.

És felfedezte, hogy ez a kifejezés lehet, hogy nem is túlzás.

Aznap, amikor Brady tejbepapira gondolt, miközben álomba merült, Sadie MacDonald negyed négykor lépett be a 217-es szobába. Ellenőrizte a monitort a beteg fejénél, és írt pár számot az ágy lábánál lévő lapra, majd megnézte az infúziós állványon lévő palackot és a szekrényhez ment új párnáért. Fél kézzel fel-emelte Bradyt – apró termetű volt ugyan, de a karja erős –, és

lecserélte a régi párnáit újakra. Ez valójában egy alacsonyabb beosztású alkalmazott dolga lett volna, de Brady sejtette, hogy MacDonald elég alacsonyan helyezkedik el a kórházi ranglétrán. A tápláléklánc alján van, hogy úgy mondjuk.

Úgy döntött, kinyitja a szemét és megszólítja, épp amikor befejezte a párnák cseréjét, amikor az arca a legközelebb van az övéhez. Megijesztené, és Brady szerette megijeszteni az embereket. Sok minden megváltozott az életében, de ez nem. Lehet, hogy még sikítani is fog, ahogy az az ápolónő, aki látta, hogy a takaróján hullám szalad végig.

MacDonald azonban a szekrényhez vezető útján kitért az ablak felé. Odakinn ugyan semmi látnivaló nem volt, csak az a parkolóház, ő mégis ott állt egy percig... kettőig... aztán háromig. Miért? Mi lehet ennyire érdekfeszítő egy kibaszott téglafalban?

Csak hát a fal nem pusztán téglából állt, jött rá Brady, mikor kinézett vele együtt. Minden szinten hosszú, nyitott tereket látott, és miközben az autók felhajtottak a rámpán, a nap minden egyes szélvédőn megvillant.

Villanás. És villanás. És villanás.

Jézusom, gondolta Brady. *Nekem* kellene kómában lennem, nem? De olyan, mintha MacDonaldnek valamiféle rohama...

Várjunk csak. Várjunk csak egy nyavalyás percet.

Kinézek az ablakon *vele együtt*? Hogy tudok vele együtt kinézni az ablakon, mikor itt fekszem az ágyban?

Rozsdás kisteherautó hajtott fel a rámpán, mögötte egy Jaguar – valószínűleg valami gazdag orvos kocsija –, és Brady ráébredt, hogy nem MacDonalddal *együtt* néz ki az ablakon, hanem *belőle*. Mintha az anyósülésről nézte volna az elhaladó tájat, miközben másvalaki vezeti az autót.

És igen, Sadie MacDonald rohamot kapott, de annyira enyhét, hogy valószínűleg ő maga sem volt tudatában. A fények okozták, az elhaladó autók szélvédőjén fel-felvillanó fények. Amint csillapodik a forgalom a rámpán, vagy amint változik kicsit a szög, amelyben rájuk esik a napfény, már el is múlik a roham, ő pedig megy a dolgára. Úgy fog elmúlni a roham, hogy MacDonald tudatában sem lesz, hogy egyáltalán elkezdődött.

Brady azonban tudta.

Tudta, mert ott volt, benne.

Kicsit mélyebbre hatolt, és ráébredt, hogy látja a gondolatait. Lenyűgözte a dolog. Látta, ahogy fel-felvillannak, suhannak ide-oda, előre és hátra, néha keresztezik egymás útját egy sötétzöld közegben, ami – talán, de ezt még át fogja gondolni, alaposan, hogy biztos legyen benne – tudatának középpontja volt, alapvető Sadie-sége. Megpróbált mélyebbre menni, hogy beazonosítson pár elsuhanó gondolathalat, de... Jézus, de gyorsan suhantak el előtte! Mégis...

Valami a muffinokkal kapcsolatban, amik otthon várják, a lakásán.

Valami egy macskával kapcsolatban, amit egy kisállat-kereskedés kirakatában látott: fekete volt, de a mellkasa érdekes módon fehér.

Valami... sziklával kapcsolatban? Sziklák voltak?

Valami az apjával kapcsolatban, és ez a hal vörös volt, a düh színe. Vagy a szegyené. Vagy mindkettő.

Mikor a nővér elfordult az ablaktól és a szekrény felé indult, Brady egy pillanatra megszédült, mintha el akarna esni. Az érzés azonban elmúlt, ő pedig újra a saját testében volt, és a saját szemén át nézett maga elé. A nővér kilökte magából, anélkül hogy tudta volna, hogy ott van.

Mikor MacDonald felemelte, hogy két, frissen mosott huzatú habszivacs párnát tegyen a feje alá, Brady hagyta, hogy szemhéja a szokásos félig lehunyt állapotban maradjon. Végül mégsem szólalt meg.

Úgy érezte, még alaposan át kell gondolnia a történeteket.

Az elkövetkező négy nap során Brady többször is megpróbált bejutni azoknak a fejébe, akik bejöttek a szobájába. Egyedül egyszer aratott kisebb sikert, egy fiatal takarítófiúval, aki azért jött, hogy felmossa a padlót. A fiú nem volt mongolidióta (Brady anyja így hívta a Down-szindrómásokat), de arra sem volt sok esélye, hogy Mensa-tagga váljon. A nedves csíkokat nézte, amelyeket a felmosóröngy hagyott a linóleumon, nézte, ahogy hal-

ványul a csillogásuk, és ez kellőképpen megnyitotta Brady előtt. Az agyában tett látogatás rövid volt és érdektelen. A srác azon tűnődött, lesz-e este taco a büfében – nem valami izgalmas.

Aztán jött a szédülés, a zuhanás érzése. A srác úgy köpte ki, mint a dinnyemagot, és közben a felmosófa ide-oda ingázása egyetlen pillanatra sem állt le.

A többiekkel, akik időről időre benéztek a szobájába, egyáltalán nem járt sikerrel, és ez a kudarc sokkal jobban idegesítette, mint az, hogy nem tudta megvakarni az arcát, ha viszketett. Brady felmérte állapotát, és az eredmény megrémítette. Állandó jelleggel fájó feje csontvázzá soványodott testéhez kapcsolódott, ami tudott ugyan mozogni, nem bénult le, de izmai elsorvadtak, és az, hogy a lábát pár centit arrébb mozdítsa valamelyik irányba, herkulesi erőfeszítést igényelt. MacDonald nővér testében lenni ezzel szemben olyan érzés volt, mint varázsszőnyegen utazni.

Egyedül azért sikerült azonban bejutnia, mert MacDonald az epilepszia valamelyik formájában szenvedett. Nem túl erős epilepsziában, de ahhoz elég volt, hogy egy pillanatra kinyíljon benne egy ajtó. A többi ember mintha veleszületett védelemmel rendelkezett volna ellene; még a takarítófiúban sem sikerült pár másodpercnél tovább benn maradnia, márpedig ő, ha a hét törpe közé tartozik, minden bizonnyal Kuka lett volna.

Erről eszébe jutott egy vicc. Egy New Yorkban járó turista megkérdezi a beatniket: „Hogyan jutok el a Carnegie Hallba?” A beatnik azt feleli: „Gyakorolni, haver, gyakorolni.”

Pont ezt kell tennem, gondolta Brady. Gyakorolnom kell, meg kell erősödnöm. Mert Kermit William Hodges valahol odakinn van, és a jó öreg nyug. det. azt hiszi, ő győzött. Ezt nem hagyhatom. *Nem fogom hagyni.*

Így aztán 2011 novemberének közepén, azon az esőáztatta napon Brady kinyitotta a szemét, közölte, hogy fáj a feje, és az anyját kereste. Nem hallott sikolyt. Sadie MacDonald szabadnapos volt, Norma Wilmert, az ügyeletes nővért pedig keményebb fából faragták. Ettől függetlenül ő is meglepetten felsikkantott, és

elrohant megnézni, ott van-e még dr. Babineau az orvosok társalgójában.

Brady arra gondolt: most elkezdődik életem hátralévő része.

Brady arra gondolt: gyakorolni, haver, gyakorolni.